

af Afskrivning paa 116,6 Mill. Kr. plus de saakaldte russiske Interesser, 27,3 Mill. Kr. Ja, det vil sige altsaa ca. 500 Mill. Kr., det er det samlede Tal.

Men efter at have konstateret dette er det jo rimeligt, at man siger: Noget af dette er vel dækket, og hvor meget? Og det viser sig efter de foretagne Opgørelser, at ved Hjælp af Reservefond, Aktiekapital, ved Statens Indskud med Præferencemidler og ved private Interessers Indtræden med Præferencemidler er der dækket saadanne Beløb, at der nu efter den Opgørelse, Banken har forebragt, staa 115,8 Millioner udkækket. Det er en Selvfølge, at det Resultat, man er naaet til, den meget betydelige Afskrivning, man nu anser det for nødvendigt at gennemføre, kun er Resultatet af en Virksomhed, der begyndte for Aar tilbage. Den har ikke noget med den nuværende Ledelses Virksomhed at gøre. Thi det plejer dog ikke at være saadan, at den, der tager Mod til sig og siger Sandheden, dermed er skyldig i det, der konstateres at være sket, og det, der er sket, er i Virkeligheden det, at nu er man kommet saa langt, at man mener det nødvendigt at tage Mod til sig og foretage Afskrivninger og sige den fulde Sandhed om, hvorledes det forholder sig. Saa vidt man kan skønne efter de Betragtninger, Bankinspektøren har anstillet, maa jeg gaa ud fra, at man nu har skaaret saa dybt til Bunds, at man skulde være forskaanet for Overraskelser i hvert Fald af større Omfang i den kommende Tid. At Bankens Tab, som sagt, er større, end man forudsatte ved Bankrekonstruktionen i 1923, er neppe saa overraskende, som man maaske fra nogle Sider nu giver det Udseende af.

Ved Betragtning af dette Forhold er Banken saavel som Ministeriet kommet til den Opfattelse, at det selvfølgelig er i høj Grad ønskeligt at skåane Samfundet og Banken og de Interesser, der knytter sig til Banken, for at komme til at lide under en uheldig Uro, og har derfor ment det naturligt, samtidig med at de her omhandlede Tab blev konstateret, at skride til at foreslaa en Forlængelse af den nuværende Statsgaranti. I saa Henseende har Banken udtalt et Ønske, der var noget videregaaende end det, man har ment at burde imødekomme, og Forslaget gaar altsaa kun ud paa at forlænge Garantien til 1. April 1933, men at gøre det allerede nu, uanset at den gældende Lov jo først udløber den 1. April 1928. Naar man foreslaar at gaa den Vej og allerede nu forlænge Statsgarantien, og naar Regeringen har kunnet bifalde de Synspunkter, som Banken i saa Henseende har

fremsat, skyldes det, at man har anset det for rimeligt og mest hensynsfuldt overfor de Forbindelser, der er knyttet til Banken, at de allerede nu fik at vide, at der indenfor det nævnte Tidsrum, altsaa til 1. April 1933, var sikret Indskydere og Kreditorer fuld Sikkerhed for, at de til enhver Tid kan raade over deres Tilgodehavender hos Banken. Et saadant Krav synes jeg med Rette, de kan stille, der fortsætter Forretningsforholdet til Landmandsbanken, og det er Ønsket om at give Udtryk for noget saadant, der altsaa har foranlediget, at Forslaget fremsættes saa meget tidligere, end den nugældende Lov udløber.

Jeg føjer til, hvad jeg alt har sagt om Undersøgelsen, at Banktilsynet, Bankinspektøren, har foretaget en med Bankens egen Undersøgelse sideløbende Undersøgelse af Engagementerne og af Bankens, saavel Hovedsædets som Filialernes, Forhold. Bankinspektøren har i det væsentlige tilendebragt denne Gennemgang; der mangler kun mindre Ting, som efter hans Erklæring ikke kan komme til at øve nogen afgørende Indflydelse, og for den Del, som er tilendebragt, erklærer han altsaa, at de to Opgørelser er i særdeles god Overensstemmelse med hinanden.

Det er en Selvfølge, at man under de Overvejelser, der har fundet Sted, ogsaa har anstillet Betragtninger over, hvad der nu har ført til, at man maa gaa saa dybt, som det altsaa synes nødvendigt, og som et Moment er nævnt, at den Deflation, der nu foregaar under Bestræbelserne for paa ny at faa en fastlagt Krone, og en Krone, guldindløselig til sin gamle Værdi, naturligvis har øvet nogen Indflydelse, og det er klart, at den sætter Spor i Landmandsbanken som i andre Bankers Liv. Deflationen sætter Spor her i Landet, som den har sat Spor i andre Lande. Alle har jo været paa det rene med, at naar man valgte at gaa den Vej, var det, fordi man ansaa det for uomgængelig nødvendigt eller rigtigt, og saa maatte man naturligvis tage de Stød, som denne Udvikling maatte medføre. Men hvis man vil paastaa, at hele det Tab, der nu konstateres, eller dog betydelige Dele deraf, hidrører fra Deflationen, er det ganske urigtigt. De russiske Fordringer og Rekyllrettighederne udgør, som jeg alt har sagt, op imod et halvt Hundrede Millioner Kroner, altsaa i hvert Fald over en Trediedel af det samlede Tal, som nu kommer i Betragtning. Og hvis man derefter ser paa de Forretningsforbindelser, som Banken var inde i fra Tiden før 1922, vil man nærmest blive overrasket ved at se, at mange af de Forretninger, som man kender fra den Tid, ikke for længst er